

KUMMA

NÄYTESIVUT

Tom Percival

TARINAPUU

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

1

Ilma oli kolea, ja kuu loisti korkealla taivaalla kuin hopeanhoitoiseksi maalattu kapea omenansuikale. Tai ehkä se muistutti enemmänkin viipaloidun banaanin hopeaista siivua? Tai kenties jonkin muun hopeanvärisen hedelmän palasta? Kuka tietää! Oli miten oli, kuu oli kiistatta taivaalla ja ilma oli kiistatta kolea, kun Jaakko hiippaili Tarinalan Kauppatorin laidalla ja singahteli var-

joista varjoihin yrittäessään vältellä pormestari Hillerin vartijoita. Hän oli puolivälissä toria, kun sivukujalta marssi näkyviin partio, joka kääntyi hänen suuntaansa. Kaupungissa oli ollut ulkonaliikkumiskielto siitä asti, kun pormestari Hilleri oli julistanut, että Tarinala oli sodassa peikkojen kanssa.

Jaakko joutui paniikkiin ja syöksyi pensaaseen.

”MitÄäääh?” pensas vastusteli.

”Shhhhhhhhh!” Jaakko suhahti.

”MitäÄäääääh?!” pensas toisti vihaisesti.

”En löydä mistään toista piilopaikkaa!” Jaakko kuiskasi. ”Vartijat ovat tulossa! Sitä paitsi täällä on yllin kyllin tilaa.”

”Mitäääh...” pensas mutisi. Se kuulosti mahdolliselta myöntymykseltä, joskin sangen vastahakoiselta.

Jaakko odotti, kunnes kaikki vartijat olivat lähteneet torilta, ja hyppäsi sitten ulos pensaasta kiukkuisen näköinen kana kintereillään.

”**Mitäääääh!**” kana kaakatti hiljaa.

”No, mistä minä olisin voinut tietää, että sinä olit siellä piilossa, Alma?” Jaakko kysyi. ”Täällä on tosi pimeää, ja sinä olet aika pieni. Näitkö, minne Hilikka ja Hukka menivät?”

Alma pudisti päätään ja kotkotti taas: ”**MitÄääh**”.

Kanalle juttelemisessa ei ole sinänsä mitään ihmeellistä, mutta vastausten saaminen kanalta on kaikkea muuta kuin tavanomaista. Toisaalta Tarinala on erittäin epätavanomainen paikka, missä puissa kasvaa tarinoita, munat kiipeilevät muurille (ja putoilevat niiltä), ja kanat osaavat puhua. Myönnettäköön, että Alma osaa sanoa vain yhden sanan eli ”mitäh”, mutta siitä huolimatta Jaakko tietää aina, mitä se tarkoittaa,

ja yleensä he enemmän tai vähemmän ymmärtävät toisiaan.

”Psssst!” heidän yläpuolellaan hämmöttävä lyhtypylväs suhahti. Jaakko nosti katseensa. Oliko täällä myös puhuva katulamppu? Tämä alkoi olla jo naurettavaa. Sitten hän näki ystävänsä Hilkan pylvään päällä. Hilikka virnisti ja heilautti itsensä maahan.

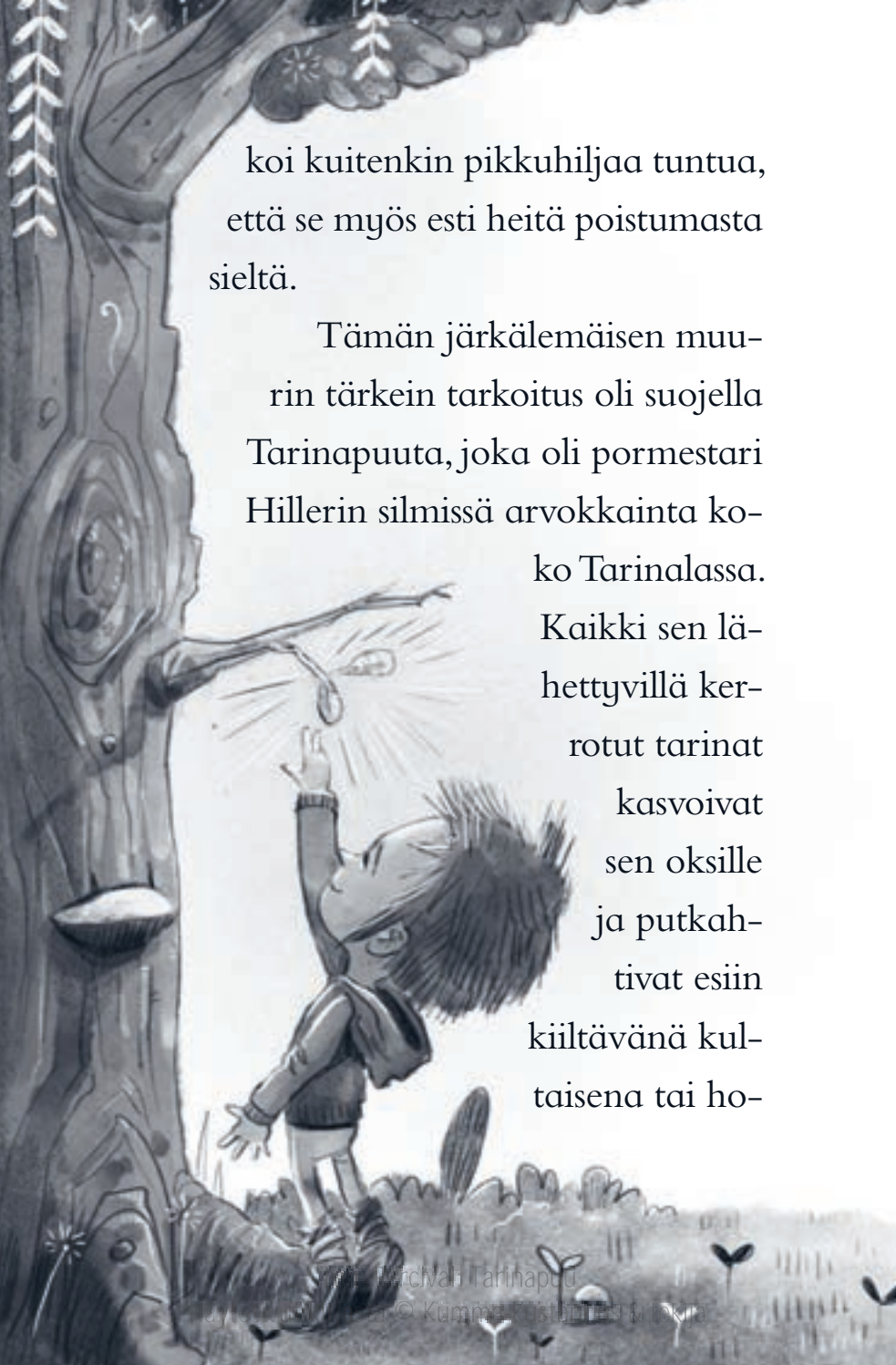
”Ala tulla!” hän kuiskasi. ”Näin Hukan tuolta ylhäältä. Hän odottaa meitä rannalle johtavalla polulla.”

Hilikka ja Jaakko juoksivat kaupungin halki enemmittä vaikeuksitta ja ylittivät kiipeämällä valtavan muurin, jota porimestari Hilleri rakennutti parhaillaan kaikkialle Tarinalan ympärille. Se ei ollut vielä valmis, mutta kunhan se valmistuisi, kaupunkiin johtaisi yksi ainoa portti,

ja se olisi anka-
rasti vartioitu.
Portilla olisi
laskusilta, alas
laskettava ris-
tikko, sammioit-
tain kiehuva
öljyä, joka olisi
kaadettavissa alta aika-
yksikön, sekä suuri kultainen
patsas, joka esittäisi pormestari Hilleriä.

Patsaasta ei tietenkään olisi mitään
apua vartioinnissa, mutta Hilleri piti
kullasta ja hän piti itsestään. Niinpä
portille tulisi kultainen patsas, ja jos joku
rohkenisi vastustaa sitä, hänet karko-
tettaisiin. Kaikkialla oli julisteita, joissa
vakuutettiin, että muuri pitäisi peikot
poissa Tarinalasta. Kaupunkilaisista al-

koi kuitenkin pikkuhiljaa tuntua,
että se myös esti heitä poistumasta
sieltä.

Tämän järkälemäisen muu-
rin tärkein tarkoitus oli suojella
Tarinapuuta, joka oli pormestari
Hillerin silmissä arvokkainta ko-

ko Tarinalassa.

Kaikki sen lä-
hettyvillä ker-
rotut tarinat

kasvoivat

sen oksille

ja putkah-

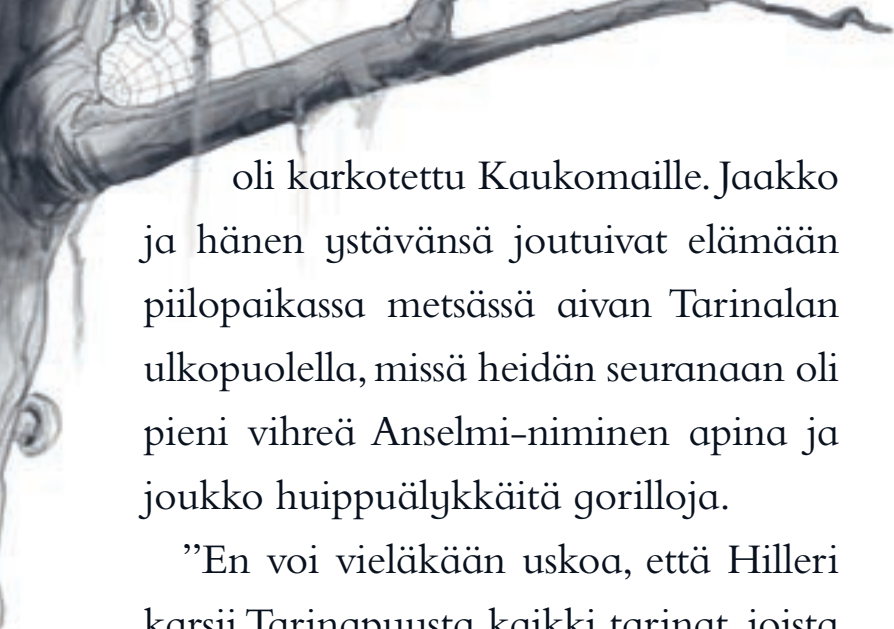
tivat esiin

kiiltävänä kul-

taisena tai ho-

peisena lehtenä. Tarinoiden kokemiseksi tarvitsi vain koskettaa lehteä ja kulkeutui oitis tarinan *sisään*. Puu oli kaupungin suuri ylpeys, ja pormestari Hilleri uskoi, että peikot yrittivät varastaa sen. Tai niin hän väitti, mutta Jaakko ja muut tiesivät sen olevan valhetta. Todellisuudessa peikot olivat auttaneet istuttamaan Tarinapuun satoja vuosia sitten, kun peikot ja ihmiset elivät sulassa sovussa keskenään – kunnes pormestari Hillerin suku oli muuttanut sen kaiken ajamalla peikot pois kaupungista.

Nykyään peikot ja ihmiset olivat verivihollisia, ja sen jälkeen kun Jaakko ja hänen ystävänsä olivat auttaneet vangittua peikkolasta pakenemaan pormestari Hillerin kynsistä, heistä itsestään oli tullut lainsuojattomia ja heidän vanhempansa

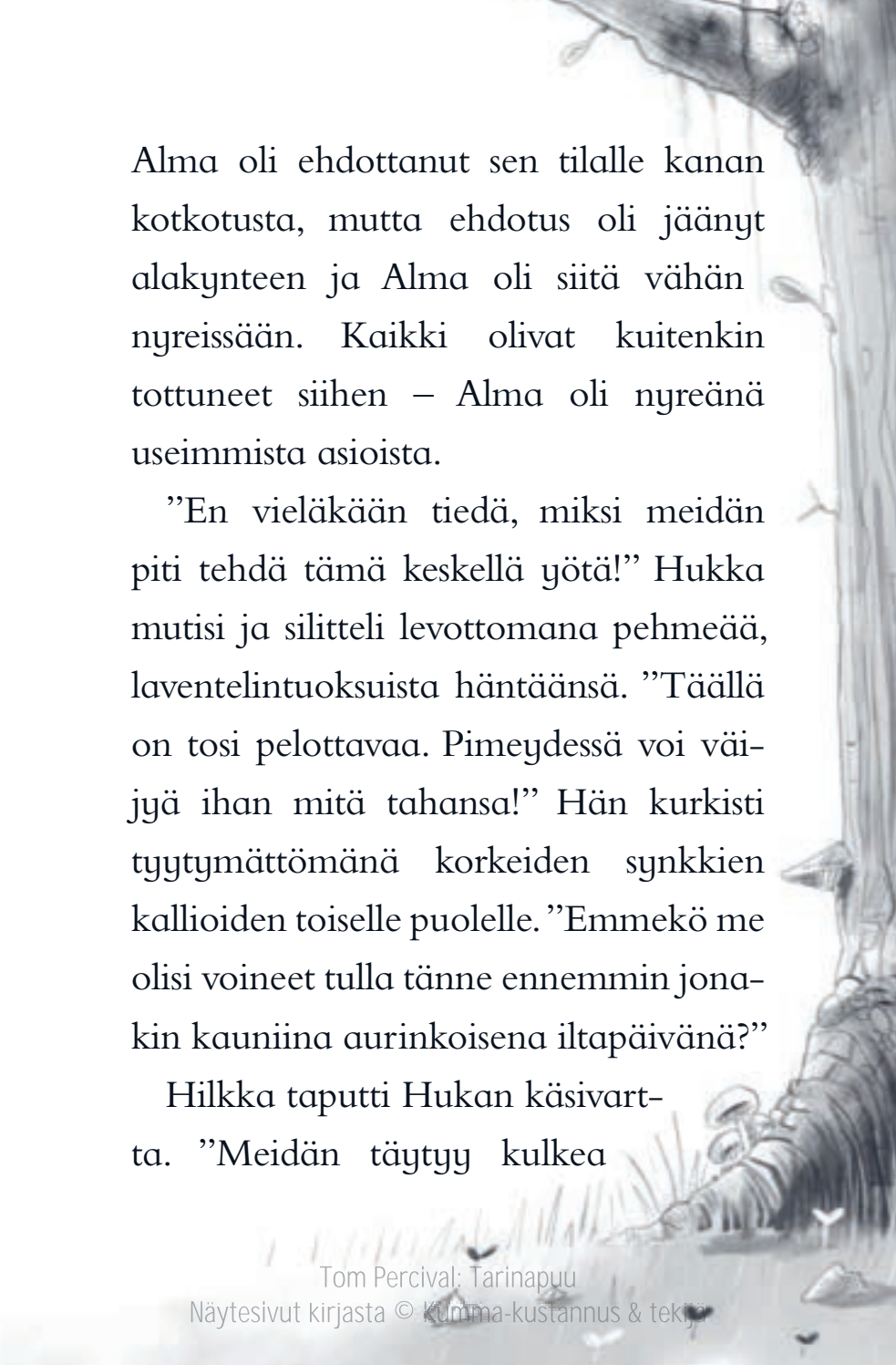

oli karkotettu Kaukomaille. Jaakko ja hänen ystävänsä joutuivat elämään piilopaikassa metsässä aivan Tarinalan ulkopuolella, missä heidän seuranaan oli pieni vihreä Anselmi-niminen apina ja joukko huippuälykkäitä gorilloja.

”En voi vieläkään uskoa, että Hilleri karsii Tarinapuusta kaikki tarinat, joista ei pidä!” Hilikka sanoi ja pudisteli päätään. ”Se on yksinkertaisesti *väärin!*”

Jaakko nyökkäsi. ”Älä muuta sano! Sillä tavalla hän saa kuitenkin kaikki Tarinalan asukkaat uskomaan itseään. Niin kauan kuin hän kertoo vain oman versionsa tarinasta, kukaan ei tiedä mistään muusta.”

Silloin he kuulivat salaisen merkkiäänen, jota Hukka oli halunnut heidän käyttävän viestimiseen – suden ulvaisun.

Alma oli ehdottanut sen tilalle kanan kotkotusta, mutta ehdotus oli jäänyt alakynteen ja Alma oli siitä vähän nyreissään. Kaikki olivat kuitenkin tottuneet siihen – Alma oli nyreänä useimmista asioista.

”En vielääkään tiedä, miksi meidän piti tehdä tämä keskellä yötä!” Hukka mutisi ja silitteli levottomana pehmeää, laventelintuoksuista häntäänsä. ”Täällä on tosi pelottavaa. Pimeydessä voi väijyä ihan mitä tahansa!” Hän kurkisti tyytymättömänä korkeiden synkkien kallioiden toiselle puolelle. ”Emmekö me olisi voineet tulla tänne ennemmin jonakin kauniina aurinkoisena iltapäivänä?”

Hilkka taputti Hukan käsivartta. ”Meidän täytyy kulkea

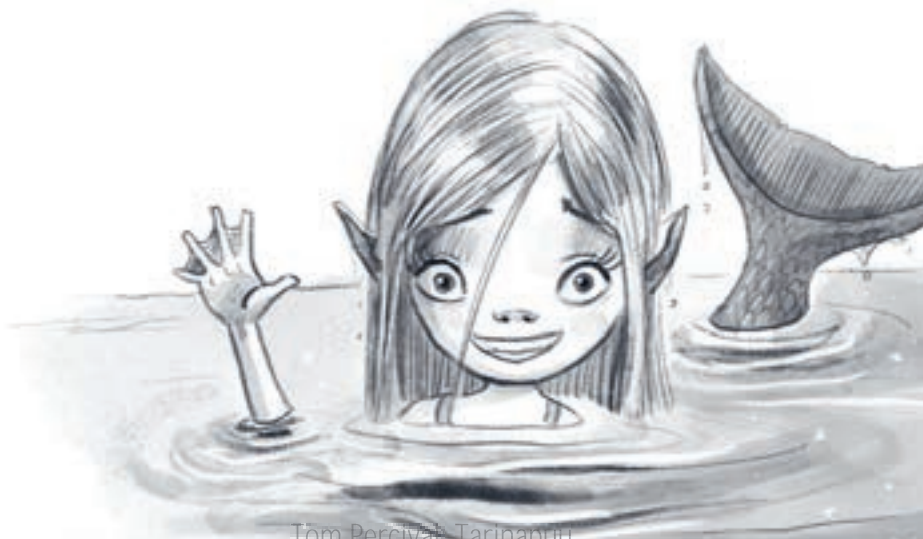
kaupungin läpi, jotta pääsemme rannalle, eikä kukaan saa nähdä meitä kaupungissa nyt, kun me olemme lain-suojattomia! Alahan tulla – Lilli odottaa meitä.”

Lilli oli merinoita. Tai no, nuorempi merinoita. Itse asiassa hän oli vielä siinäkin harjoittelijan asemassa. Totta puhuen hän ei ollut kovinkaan taitava merinoita, mutta se ei ollut hänen oma vikansa. Merinoidat joutuvat yleensä tekemään kaikenlaista kamalaa ihmisille ja myymään heille loitsuja, jotka eivät oikeasti toimi – mutta Lilli oli aivan liian ystävällinen sellaiseen ja yritti auttaa Jaakkoa ja hänen ystäviään aina, kun pystyi.

Hilkka, Jaakko, Alma ja Hukka hiipivät rannalle, ja Hukka ulvahti salaisen

merkin. Vesi väreili, ja Lillin pää nousi hitaasti näkyviin merestä. Nähdessään Jaakon ja muut hän väläytti heille leveän hymyn ja langetti loitsun, joka kuljettaisi heidät kaikki turvallisesti hänen vedenalaiseen luolaansa.

Vesi Jaakon lähellä alkoi luikerrella ilman halki ja pyörteillä heitä kohti nauhamaisina suikeroina, kun äkillinen huuto sai Lillin huomion herpaantumaan. Kiemurtelevat vesivanat

seisahtuivat hetkeksi, kun kuusi por-
mestari Hillerin vartijaa juoksi rannan
poikki heitä kohti.

”Vauhtia!” Hilikka huusi Lillille. Hän
nappasi Alman kainaloonsa, kahla-
si kiireesti veteen vyötäröä myöten ja
hoputti Jaakkoa ja Hukkaa eteenpäin.
Loitsu voimistui täyteen mittaansa, ja
vesi kohosi heidän ympärillään pilariksi
muodostaen tunnelin, joka johtaisi alas
Lillin luolaan. Juuri kun he alkoivat
liukua alas vesiseiniä pitkin, kaksi vah-
vaa kättä kurkotti tarttumaan Hukkaa
olkapäistä. Kädet vetivät Hukan kohti
rantaa, ja Hilikka, Jaakko ja Alma kat-
selivat näkyä avuttomina samalla, kun
heidät tempaistiin alas meren syvyyksiin.